

המשתחוה לחצי דלעת – נאסרה. נסתפק ר' ירמיה אם חצי האחד נעשה יד לאחד. (וערש"י ותוס' שני פירושים; אם הספק על החצי שנאסר, שאינו מטמא טו"א לר"ש, כיון שאסור בהנאה. או הספק על החצי האחר שלא נאסר, אם הוא מוציא את הטומאה של החצי האסור).
 יחור של תאנה המעורה בקליפתו, באופנים שנחשב כתלוש, נסתפק רב פפא, האם החלק המחובר נשה 'יד' לחלק התלוש.
 אבן בבית המנוגע שהיא משמשת לבית נוסף – נסתפק ר' זירא האם החצי שבבית האחר נעשה 'יד' לחצי האחר.
 כל הספקות עלו ב'תיקו'.

ג. אכל שנפרס ומעורה במקצת – אם כשאוהו באחד מן החלקים עולה עמו חברו – הרי הכל כדבר אחד ונטמא כולו כאחד. ואם כשאוהו הגדול עולה קטן עמו אך כשאוהו הקטן, אין עולה הגדול – לאביי ור' יוחנן, נחלקו בדבר תנאים; לר"מ הרי זה כדבר אחד, ולר"ש אינו כמוהו. ואין חילוק בדבר – לדעת רבי – בין מגע טומאה ממש למגע טבול-יום. (ואולם יש צד בגמרא לחלק, שמודה ר"מ במגע טבול-יום שאינו כמוהו).
 ע"ע בענין זה בקהלות יעקב – טהרות עב.

ד. ר' יהודה אומר שהכשר קודם מחשבה – אינו מועיל. הלכך עולשין שלקטן והדיחן לבהמה ונמלך עליהם לאדם – צריכים הכשר שני. וכן חזר ר' עקיבא להיות שונה. (וכן מסקנת ההלכה. עפ"י רמב"ם; תוס' בכורות י. ד"ה נבלת).
 ולהסבר רב פפא, נחלקו בדבר ר"מ ור"ש במשנתנו.

דפים קכח – קכט

רא. א. מה בין אבר מן החי לבשר מן החי, ומה בין אבר מן החי לאבר מן הנבלה – בבהמות ובשרצים?
 ב. בשר שנחתך מאבר מן החי של בהמה – האם הוא טמא אם לאו?

א. אבר מן החי ובשר מן החי, שניהם אסורים באכילה (וכי ימות מן הבהמה), אלא שהאבר הפורש מן החי טמא ומטמא אדם וכלים, ואילו הבשר – טהור. (שאינו דומיא ד'בהמה').
 אבר הפורש מן החי, בשר הפורש ממנו – טהור. ואילו בנבלה – בשר הפורש טמא. (בבהמה ובחיה – בכזית, במגע ובמשא. בשרצים – בכעדשה, ורק במגע. האבר מטמא בכל שהו).
 בהגדרת 'אבר' לענין זה נחלקו תנאים; לריה"ג, כל שאינו עושה חליפין תמורתו (והוא דבר שלם, שיש בו חשיבות בפני עצמו. תוס'), ואפילו אין בו גידים ועצמות, כגון כליה, ניב שפתים. לר' עקיבא, דוקא אם יש בו גידים ועצמות, אפילו ללא בשר, כגון ארכובה. לרבי, דוקא אם יש בו בשר גידים ועצמות (דומיא דבהמה. וכן פסק הרמב"ם. והכס"מ תמה מדוע לא נפסק כרע"ק).
 לגרסת ריב"א ולפירוש, לא נחלקו בארכובה, כיון שתחילת בריאתה ללא בשר, לא נחלקו אלא בדבר שהיה עליו בשר וחסר. ואפשר שגם דעת הרמב"ם כן – ע' מנ"ח קנט, ד; שלמי שמעון).

ב. בשר שנחתך מאבר מן החי, אין לו טומאה עצמית, (שאינו מטמא אלא 'אבר', כאמור). ואולם אם חישב

עליו לאכילה הריהו מטמא טומאת אוכלין אם נגעה בו טומאה. ובתנאי שהוכשר לקבל טומאה ע"י משקה. ואם הוכשר בעודו מחובר לאבר וגם חישב עליו לאכילה, הרי בשעה שנחתך הוא מקבל טומאה מן האבר. ודוקא לר' מאיר שאמר טומאת בית הסתרים מטמא. (ואף לדעת ר' יוסי החולק וקיימא לן כוותיה. עתוס' שבת קיב: עירובין כד. ד"ה אבל), אם חותך לאט ואינו מתיז בכח בבת אחת (ואין הסכין רחבה) – טמא, כיון שנוגע בזמן ההפרדה. עפ"י תוס' עג. ונראה שזה רק כאשר נשאר מקצת בשר באבר, אבל אם מפריד את כל הבשר, הלא פקעה טומאה מן האבר וא"א לו לטמא הבשר, כמבואר בראשונים כאן).

דף קכט

ר.ב. א. האם יש אפשרות שאוכלין ייטמאו טומאה חמורה לטמא אדם וכלים?
ב. אבר ובשר המדולדלין בבהמה, ומתה הבהמה – האם הם מטמאים?

א. אוכלין אינם מטמאים טומאה חמורה. אבל אפשרי הדבר כאשר אינם משמשים כאוכלין אלא כעץ בעלמא, ואז פקע שם 'אכל' מהם, כגון: בשר שהוא חלק מאבר מן החי; כופת שאור שייחדה למושב הזב; אוכלין שהם תקרובת לע"ז; חיבורי אוכלין שבכלים, כגון בצק שבסדקי עריבה; חלב הכליה שבכפרים, שלא נועד לאכילה אלא כשומר לכליה; סכך העשוי מזרעים – כל אלו אין עליהם שם אכל באותו מצב ואין בהם טומאת אוכלין אלא טומאה אחרת. ואם חזרו להיות 'אכל', צריכים הכשר לקבלת טומאה כשאר אוכלין.

ב. אבר המדולדל בבהמה, ומתה הבהמה – מטמא משום אבמ"ה, שמיתה עושה ניפול, כאילו פרש האבר בחייה. (ואינו מטמא כנבלה. ונפקא מינה לבשר הפורש מן האבר, שאינו טמא). ואילו הבשר המדולדל – אינו מטמא. ואם חישב עליו לאכילה והוכשר, הריהו מקבל טומאת אוכלין, מלבד לר"ש שסובר אכל שא"א להאכילו לאחרים – אינו מטמא טו"א.

ר.ג. א. אבר או בשר או עצם הפורשים מן האדם – האם הם מטמאים?
ב. אבר ובשר המדולדלין באדם – מה דינם בחיי האדם ולאחר מותו?
ג. אבר או בשר או עצם שפרשו מן המת – מה דין טומאתם?

א. אבר מן החי הפורש מן האדם – מטמא במגע ובמשא ובאהל. (עתוס' שדנו על מקור הדבר. וערש"ש). כזית בשר הפורש מאבר מן החי – ר' אליעזר מטמא, ור' נחוניא בן הקנה ור' יהושע מטהרים. (משמע מדברי רש"י שהוא הדין לבשר הפורש מן החי, ר' אליעזר מטמא. ואולם הרש"ש תמה ממשנת עדיות (ו, ב) שלא טימא ר' אליעזר אלא בבשר הפורש מאבר מן החי, אבל בשר הפורש מן החי – טהור. וכן תמה בשו"ת אגרות משה יו"ד ח"ג קמא, ונשאר ב'צע"ג').
עצם כשעורה הפורש מן החי (או מאבמ"ה) – ר' נחוניא מטמא, ור' אליעזר ור' יהושע מטהרים. (הסיקון בגמרא שתנא קמא דמתניתין סובר כר' אליעזר או כר' נחוניא, לטמא באחד מהם. ואילו ר"ש סובר כר' יהושע ששניהם טהורים. וכן פסק הרמב"ם).

ב. אבר ובשר המדולדלין באדם – טהורים, היות שהם מעורים בו, ואפילו רק כחוט השערה. מת האדם – האבר מטמא משום אבמ"ה, אך לא משום אבר מן המת, (שהמיתה עושה ניפול, כאילו נפל האבר עד שלא מת). והבשר – דינו כדין בשר הפורש מן החי, (ותלוי במחלוקת הנ"ל).